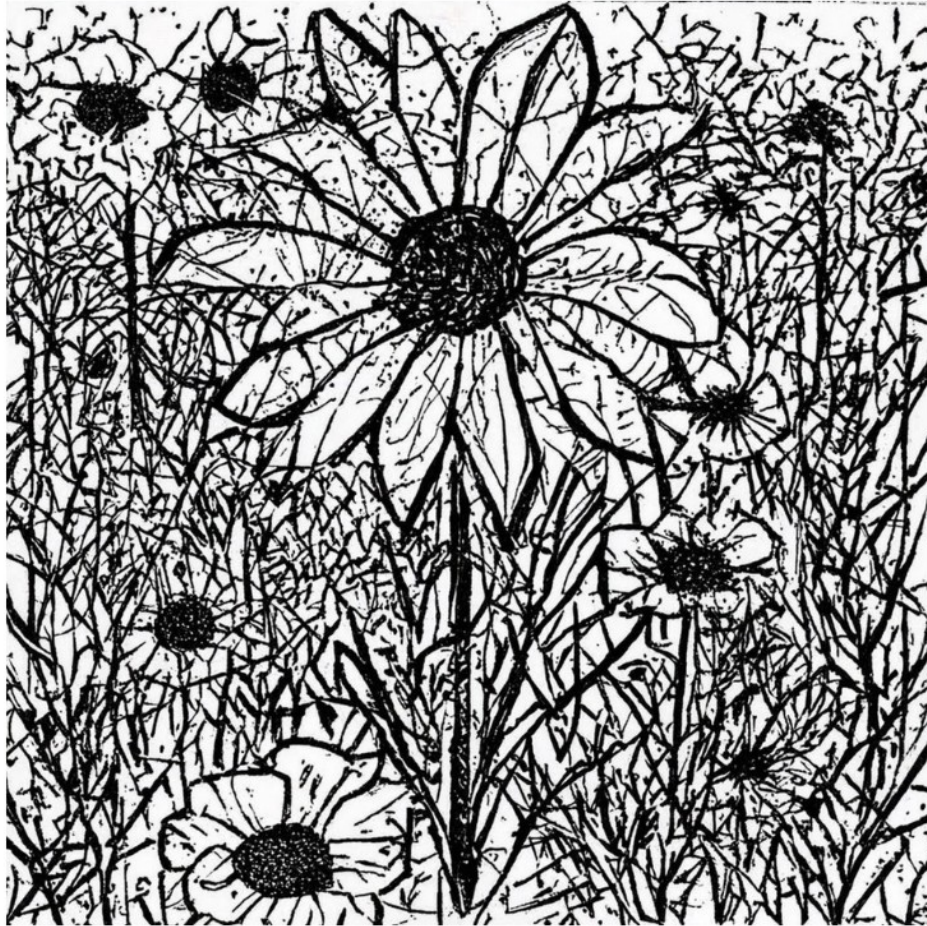

မရှိခြင်းဆိုတာ အရာအားလုံးပဲ

အောင်
29.11.23

အခန်း ၁

“ သူမက တိချစ်သူတစ်ယောက်လား

ဒါဆိုရင် ပြောပေးပါ

ကျွန်တော်ဟာ ခွေးတစ်ကောင်ဖြစ်ကြောင်း

ပြီးပြည့်စုံတဲ့ အဖော်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း

မေတ္တာကို မပစ်ပယ်သင့်ကြောင်း . . . ”

ဟောင့်.. ဟိုကောင်မလေးလှသဟ ...

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ပခုံးပေါ်ရိုက်ချလိုက်တဲ့ လက်ချက်ကြောင့် သူ့အတွေးနယ်ချဲ့နေရာကနေ အသိပြန်ဝင်တယ်။

သူ့ထက်အတန်း၃နှစ်ကြီးတဲ့ စိနီယာတစ်ယောက်မှ အဝေးတစ်နေရာကို လက်ညှိုးထိုးပြနေတယ်။

“ ထိုအချိန်မှာ ကိုပြောင်ကြီးရဲ့မျက်နှာဟာ မျောက်လက်ထဲမုန့်ထည့်ပေးလိုက်သလို မသတိ ခရာ အပြုံးမျိုးနှင့် ”

လက်ညှိုးညွှန်ရာ ငေးကြည့်တဲ့အခါ...

“ အဖြူရောင်ဇာအင်္ကျီမှာ အပြာရောင်အခွက်အဖက်တွေရောထားပြီးရှုပ်ထွေးလှတဲ့အင်္ကျီကို လိုက်ဖက်ညီစွာဝတ်ထားတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်၊ နက်ပြာလုံချည်နဲ့ ဇာအဖြူအင်္ကျီဟာ ကျက်သရေရှိလှပါတယ်။ ခြေတစ်လှမ်းကုဋေတစ်သန်းနှင့် လျှောက်လာရင်း နေ့မွန်းတည့်ချိန် ၁၂နာရီလောက်မှာ စူးစူးရှရှလင်းလက်နေတဲ့အလင်းအပြောက်လေးဟာ ထိုကောင်မလေးရဲ့ဝင်းဝါနေတဲ့ပါးလေးတွေပေါ် အိကနဲကျသွားပုံ...

ခြေအကြွမှာ မြောက်တက်သွားတဲ့ နက်မောင်တဲ့ဆံနွယ် လေးတွေ ”

ကိုပြောင်ကြီးက သားရေတွေကိုသုတ်ကာ ငေးမောနေရာမှ ထပြီး..

“ သိပ်လှတာပဲ ကလေးရယ် ကိုကြီးရင်ထဲကိုတန်းဝင်သွားလို့လားမသိ၊ ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်သွားပြီ၊ ချစ်မိသွားပြီကလေးရယ် ”

“ ကိုပြောင်ကြီးရာ ကျွန်တော်တားပါတယ် ခွတ်မစားပါနဲ့ဆို၊ ခုတော့စားပိုးနှင့်ပြီ။ ရင်ထဲတင်းကျပ်တာ ခင်ဗျားအစာခွတ်စားလို့ပေါ့ဗျ ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ အားလုံး တဟားဟား ရယ်မောသွားကြတာကြောင့် အားလုံးနဲ့လိုက်ပြီးသူလည်း ရယ်မောလိုက်တယ်။

ထိုဖြစ်စဉ်မတိုင်ခင်က သူငေးနေခဲ့တဲ့ နေရာရပ်ဝန်းကတော့ စောနကလို စိတ်ဝင်စားဖို့မကောင်းတော့... ဒါကို ကိုပြောင်ကြီးမသိနိုင်၊ သူပြသောကလေးမလေးထက်ပိုလှသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အား ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်ရောသူလို ပါးစပ်မှ သွားရည်တွေစီးကျခဲ့သလား? ကျွန်တော်မသိပါဘူး။ သူမကိုတွေ့တာ ဒါဟာ ပထမဆုံးလည်းမဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဒီဖြစ်စဉ်များရဲ့ ပကတိ အစကိုပြန်သွားရမယ်ဆိုရင် ...

သစ်ရိပ်ကောင်းကောင်းနဲ့ အေးအေးလူလူရှိတဲ့နေရာမလို့ သူနဲ့နီးရာခုံအဝိုင်းတစ်ခုပေါ်မှာ စိတ် အေးလက်အေးထိုင်ချလိုက်တယ်။ အရပ်လေးမျက်နှာကနေ ငှက်မြည်သံ ကျီကျီ... ကျစ်ကျစ် မျိုးစုံ ထွက်နေသည့်တိုင် လူသံတစ်စုံတစ်ရာမကြားရလောက်အောင်ထိ တိတ်ဆိတ်သာယာသည်။ ဒီလိုနေရာဟာ သူနေတဲ့ရပ်ကွက်မှာတော့ ဘကြီးဘုန်းကြီးကျောင်းကလွဲပြီးအခြားနေရာမရှိ။ ဘကြီးဘုန်းကြီးကျောင်းဆိုလို့ အထက်အညာအရပ်မဟုတ်ပါဘူး။ ရန်ကုန်က မြို့မရောက်၊တောမရောက် ရပ်ကွက်တစ်ခုမှာဖြစ်ပါတယ်။ သူငယ်ငယ်ကအပြင်းဖျားသောကြောင့် ဗေဒင်ယတြာတွေနဲ့ ဘုန်းကြီး တစ်ပါးမွေးစားတာခံရမှဖြစ်မယ်ဆိုပြီး ဘုန်းကြီးဆီမှာ အပူကပ်ပြီးမွေးစားခိုင်းထားတာတဲ့။

"လူတွေဟာ သိပ်ကိုပြဿနာရှာတတ်တဲ့အမျိုးမဟုတ်လား"

ထိုအချိန်ကတည်းက မကြာခဏလာနေတတ်တဲ့ဒီဘုန်းကြီးကျောင်းထဲကို ဒီနေ့လည်းသူ စာသင်ဖို့ရာ ရောက်လာရင်း ခုံတစ်ခုမှာထိုင်ကာမုန့်စားရင်း ဟိုသည်ငေးမောနေခဲ့မိတယ်။

ထိုအချိန်မှာပဲ သူ့ခွင့်ပြုချက်မပါဘဲ မဖိတ်ခေါ်ထားတဲ့ ဧည့်သည်တစ်ယောက်ဟာ သူ့မျက်ကွင်းထဲကို အတင်းတိုးဝင်ဖြတ်လျှောက်သွားပါတော့တယ်။

ထိုအချိန်မှာ တိတ်ဆိတ်ပါသည်ဆိုသော ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲတွင် ငှက်များမြည်သံလည်းမထွက်ခဲ့၊
လေတိုက်သံလည်းမရှိ။ ပကတိ တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်။

လူလှရင်နေခတယ်ဆိုသလို သူမဖြတ်လျှောက်လာတာမြင်လို့ထင်ပါရဲ့ သိကြားမင်းဟာ သူမအလှကိုပိုပြီး
ပေါ်လွင်စေဖို့ရာ ရောင်စဉ်ခုနစ်သွယ်နဲ့အလှဆင်ထားတဲ့အလင်းတန်းတစ်ခုကို မီးမှောင်းထိုးပြလိုက်ပါ
တယ်။

ထိုအလင်းတန်းလေးက သူမရဲ့ ပါးပေါ်အကျ အမှတ်သေးသေးနဲ့အထိမှာ ပြန်ကန်လာတဲ့အလင်းက
ကျွန်တော့်ရင်ဘက်ထဲကို တည့်တည့် ...

“ သူမက တိချစ်သူတစ်ယောက်လား
ဒါဆိုရင် ပြောပေးပါ
ကျွန်တော်ဟာ ခွေးတစ်ကောင်ဖြစ်ကြောင်း
ပြီးပြည့်စုံတဲ့ အဖော်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း
မေတ္တာကို မပစ်ပယ်သင့်ကြောင်း . . . ”

မိန်းကလေးအများစုဟာ ကြောင်လေးတွေကိုချစ်တတ်ကြတယ်။ ဒါဟာမထူးဆန်းလှပါဘူး။ ကြောင်တွေ
ဟာ သိပ်စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းသလို သိပ်လည်းချစ်ဖို့၊ စွဲမက်ဖို့ကောင်းလှပါတယ်။

လူထက်ပိုလူပါးဝတာကလည်း ဒီတိရိစ္ဆာန်လေးတွေပါပဲ။

ကြောင်တွေဟာ သူတို့လိုအပ်တဲ့အခါမှာ ရောက်လာတတ်ကြတယ်။ လူကို ပွတ်သီးပွတ်သပ်လုပ်တယ်။

လိုချင်တာရဖို့ ချဲ့နဲ့ပြောကြတယ်။ အလိုဆန္ဒပြည့်ရင်တော့ ခပ်ဝေးဝေးကိုရောက်သွားပါရော။ အဲ့ချိန်တွေ
မှာ သင်ဟာ အထူးဂရုပြုသင့်ပါတယ်။ ဘာလို့ဆိုရင် သူတို့ဟာ အလိုဆန္ဒမရှိချိန်သွားပေ့ဖက်မိပါက

ပြင်းထန်စွာတုန်ပြန်ပြီး လက်ကလက်သည်းအားလုံးကို ခြစ်ထုတ်ကာ မျက်နှာကိုကုတ်လေ့ရှိပါတယ်။ သင့်

ဆီမှာပျင်းသွားရင်လည်း ရောက်တက်ရာရာ တစ်နေရာကို လန့်ချီပြီး... ရံဖန်ရံခါ နှစ်နဲ့ချီအောင်ထွက်သွား
ပြီးမှပြန်လာတတ်ကြပါတယ်။

ဒါပေမယ့် လူတွေဟာ ကြောင်လေးတွေကိုမြင်ရင် တယုတယ ပွေ့ဖက်ကာ အမြဲစီးကြိုကြစမြဲပါပဲ။
ကုသိုလ်ကံဆိုတာ မွေးကတည်းက ပါတာဆိုတဲ့ စကားကို ခင်ဗျားတို့သိကြမှာပါ။

ခွေးလေးတွေကတော့ ကြောင်လေးတွေထက်စာရင်နိမ့်ကျတဲ့အဆင့်အတန်းတစ်ခုမှာပေါ့။ လူတွေ
က တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မကျေနပ်ရင် “ခွေးမသား၊ ခွေးသူတောင်းစား၊ ခွေးကောင်” အစရှိသဖြင့်
ဆဲရေးတိုင်းထွာတတ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခွေးတစ်ကောင်ဟာ သူ့မှာ သခင်ရှိပြီဆိုရင် တစ်သက်တာ
သစ္စာခံပြီး အသက်သေတဲ့ထိ ကာကွယ်ရင်း အဖော်သဟဲပြုပေးတတ်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာလည်း နိ
မ့်ကျသူတစ်ယောက်ပဲဖြစ်ပါရစေ... ခွေးလေးတစ်ကောင်ဖြစ်ပါရစေ...

အခန်း ၂

“ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်နေကြသူတွေဟာ
အချစ်သာတွေ့ကြတယ်၊ ထိုသူတို့ဟာ မေတ္တာမရှိကြလေသလား၊
သို့မဟုတ် ချစ်တယ်ဆိုတာဟာ အချစ်တစ်ခုတည်းလို့ မှတ်ယူလေသလား၊
လူအများစုဟာတော့ အချစ်ထိသာခံစားဖူးပြီး မေတ္တာကိုမရောက်ခဲ့။
ချစ်ခြင်းမေတ္တာဟာ မပြည့်စုံခဲ့...” ”

စာသင်ခန်းရဲ့ နောက်ဆုံးခုံမှာ ဝမ်းလျားထိုးအိပ်နေရင်း ပိုင်ဆိုင်ခြင်းဆိုတာကို သူ့အလေး အနက်စဉ်းစားနေဆဲမှာ

“ဆရာမလာတယ်သားကြီး”

ဘေးကသူငယ်ချင်းဆီကခန္ဓာကိုယ်ကို လှုပ်နှိုးပြီးအသိပေးလိုက်တယ်။

“အေး ငါသိသားပဲ၊ လမ်းမှာတွေ့လို့တောင် ပြီးပြခဲ့သေးတယ်။ တီချယ့်ကြည့်ရတာ နေမ ကောင်းဘူးထင်ပါတယ်ကွာ ဒီနေ့အနားပေးလိုက်ရင်ကောင်းသား”

“သေနာလေး ဆရာမက အခန်းထဲရောက်နေပြီဟ”

ပျစ်ပျစ်နစ်နစ်ဆဲသံနဲ့အတူထပ်၍လှုပ်နှိုးခံလိုက်ရတော့မှ သူထလာလိုက်သည်။

ရူပဗေဒဆရာမဟာ မှတ်စုစာအုပ်ကိုလက်မှာကိုင်ရင်း စာမေးပွဲအတွက်စာပိုင်ပြီလားဟုမေးနေလေ သည်။ ဟာ အတော်ပဲ ငါဆရာမကို မေးစရာရှိတယ်။

ချက်ချင်းသူလက်ပိုက်လျက်သားမက်တပ်ရပ်လိုက်ပြီး တီချယ်ခင်ဗျာ ပိုင်တယ်ဆိုတဲ့စကားကဘာ ကိုပြောတာပါလဲ?

“ရပြီလားလို့မေးနေတာ၊ နင်ငါ့ကိုအူကြောင်ကြောင်လာမလုပ်နဲ့”

ကျွန်တော်တို့ဟာ ကိုယ်ရပြီးသားအရာကို ကိုယ်ပိုင်ကြတယ်လို့အဟုတ်ယုံတတ်ကြတယ်။

တစ်လောကလည်း ကမ္ဘာ့အချမ်းသာဆုံး စတိဗ်ဂျော့ဆိုလား သူသေသွားတယ်လေ သူပိုင်တယ်ဆို တဲ့ စည်းစိမ်နဲ့ လုပ်ငန်းတွေဟာ သူမသေခင်ကတည်းက တစ်ခြားသူနာမည်နဲ့ အမည်ပေါက်နေပြီ။

ကဲ ဒီလူကြီးသနားစရာဗျာ၊ တစ်သက်လုံးလိုချင်စောနဲ့ ရအောင်ပိုင်အောင်လုပ်လာသမျှ အခုတော့ သူများအပိုင်ဖြစ်သွားပြီ။ ဟိုနေ့ကလည်း ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းအတွဲတစ်တွဲကြည်နူးနေတာကြား မိတယ်

“ကိုယ်ဟာမင်းအပိုင်ပါပဲ သဲငယ်ရယ်” တဲ့

ဟော ကနေ့ပျက်ကရောဗျာ... ပြောပါဦး တစ်စုံတစ်ရာကိုပိုင်ဆိုင်တယ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ?

“ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်နေကြသူတွေဟာ

အချစ်သာတွေ့ကြတယ်၊ ထိုသူတို့ဟာ မေတ္တာမရှိကြလေသလား၊

သို့မဟုတ် ချစ်တယ်ဆိုတာဟာ အချစ်တစ်ခုတည်းလို့ မှတ်ယူလေသလား၊

လူအများစုဟာတော့ အချစ်ထိသာခံစားဖူးပြီး မေတ္တာကိုမရောက်ခဲ့။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာဟာ မပြည့်စုံခဲ့... ”

ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှမပိုင်ဆိုင်ခြင်းကို ပိုင်ဆိုင်ခြင်းလို့ခေါ်မယ်။ ဒါဟာ အရာရာကိုပိုင်ဆိုင်ခြင်း
ပဲ။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ခင်ဗျားတို့ဘယ်လိုအဓိပ္ပါယ်ဖွင့်လဲ?

သေချာတာပေါ့၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့စိတ်တွေဟာ အချစ်ကိုသာ ထင်ကြမှာပေါ့...။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာမှာ ခင်ဗျားတို့မြင်သလို အဆင့် ၂ဆင့်ရှိတယ်။ သေချာကြည့်ပါ မိတ်ဆွေ။

ပထမ အချစ်... လိုချင်တယ် တောင့်တတယ် တက်မက်တယ် မက်မောတယ်။ ဒီစကားတွေကို
ထုတ်ပြောရတာ သင့်ကိုယ်သင် ကလေးတစ်ယောက်လို့ခံစားရစေပါလိမ့်မယ်။ ဟုတ်ပါတယ် အချစ်ဆိုတာ
သိပ်ကလေးဆန်တယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ ချစ်မိပြီဆိုရင် အထူအပါးနားမလည်၊ အခြေအနေမ
ကြည့်တတ်တော့ပဲ သူလိုချင်ရာရဖို့သာ အာရုံပြုနေတော့တယ်။ မရတဲ့အခါများမှာလည်း စိတ်ဆိုး
စိတ်ကောက် ဒေါသထွက်တတ်ကြသေးတယ်။

ဒုတိယ မေတ္တာ... ဒီအဆင့်ကိုရောက်ပြီဆိုရင် သင်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အသက်တစ်ခုရလာတဲ့လူ
တစ်ယောက်လို့ခံစားရပါလိမ့်မယ်။ ဒီစာလုံးနှစ်လုံးကိုဖတ်လျှင်ပင် ထိုအငွေ့အသက်တို့အပြည့်ရှိပါ
တယ်။ မေတ္တာဆိုတာ မပိုင်ဆိုင်လိုသောချစ်ခြင်းတဲ့။ သူ့ဘဝကို သူအလှဆုံးပုံဖော်ပါစေ၊ သူ
လိုအပ်သလောက်ငါဟာရှိနေပေးမယ်။ အတောင်စုံလို ဟောဒီရင်ကြီးကိုဆုန်ကန်ထွက်သွားလည်း

အပြီးမပျက်ချစ်နိုင်တာဟာ မေတ္တာတဲ့။ ဒါကြောင့် မိဘတွေဟာ မေတ္တာရှင်လို့လူပြောများကြ
တယ်။

အဲ့ဒီတန်းလျားမှာပဲ ဆရာမကိုခွင့်တောင်းကာပြန်ထိုင်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်ခေါင်းတင်ကာ သူ
စဉ်းစားနေခဲ့၊ ငါဟာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ပြည့်စုံပြီလား။ အဲ့လို၊ သူမပိုင်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
ကိုချစ်ရင်း ကြိတ်ပျော်နေခဲ့...

အခန်း ၃

“ တာကိုမှ မသိခြင်းက သာ၍ကောင်းပါတယ်
ကောင်းကင်ဟာ အပြာရောင်မဟုတ်ဘူး၊
နေဟာ အဝါရောင်မဟုတ်ဘူး။
ပြီးတော့သူမဟာ single မဟုတ်ဘူး
မသိတာဟာ အကောင်းဆုံးပါ ... ”

သူနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဟာအမြဲ ဒဿနိကဗေဒအကြောင်းကိုအငြင်းအခန်လုပ်လေ့ရှိတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာတူတာဆိုလို့ ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီးတဲ့ အမျိုးသမီးတွေကိုကြိုက်မိတာကလွဲ၍ ကျန်တာဟာ ဆီနဲ့ရေလိုကွာခြားပါတယ်။ သူငယ်ချင်းကပြောသည် ကောင်းကင်ဟာ အပြာရောင်မဟုတ်ဘူး ငါ့ကောင် မင်းကြည့်ကြည့်နေတဲ့ အဲ့ကောင်းကင်ဟာ အနက်ရောင်ဟာ။

“မင်ကညဘက်ထကြည့်လို့နေမှာပေါ့၊ ငါ့လိုနေခင်းကြည့်ရင် အပြာမြင်ရပါတယ်ဟ”
သူဘယ်ရှုထောင့်ကြည့်မှန်းမသိပေမယ့် သူပြောတာ အဟုတ်မှန်မှန်း လက်ခံပေးနိုင်သည်။

“နေဟာအဖြူရောင်ဆိုတာကိုရော မင်းသိလား”
ကိုယ်သိသလောက်ပြန်လွှတ်မဟုတ်လို့ပြင်နေတုန်းရှိသေး ငတ်က အရောင်ပေါင်းစုံထုတ်ဆွဲပါလေရော။ သူ့မှာ မနည်းတားယူရ...

သူတို့ ရောက်ယှက်ခက်နေချိန်လေးမှာပဲ သူမေတ္တာရှိရတဲ့မမဆိုသူဟာ ထုံးစံအတိုင်းရောက်ချလာသည်။ ပလိပ်စစ်မမေးရသည့်တိုင်အောင် ငတ်ကအကုန်ထုတ်ဟပါတော့တယ်။
မင်းသိလား မင်းမမကလေ ကောင်လေးရှိပြီး ရည်းစားလည်းများတယ်တဲ့။ ဒီတစ်ခါလည်း သူဘယ်ကမှန်းမသိ သိလာတဲ့ သတင်းဟာ မှန်ကန်ကြောင်း လက်ခံနိုင်ပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူကိုယ်တိုင်လည်း သူမမှာချစ်ရတဲ့သူရှိမှန်း သေချာသိပြီးသားပါ။ ခပ်ညိုညိုလည်တိုင်လေးကိုလှမ်းငေးရင်း မသိသင့်သောအရာကိုသိထားမိတဲ့ သူ့ရင်ထဲမှာ စို့နင့်လာတယ်။ ကောင်းကင်ပေါ်ကိုမော့ကြည့်တော့ တိမ်တိုက်တွေဟာ မဲညစ်ညစ်အရောင်နဲ့ ငိုရန်အသင့်စောင့်နေသလို။ ကဲ လွှတ်ချလိုက်တော့မယ် ဒီခံစားချက်တွေ မိုးနဲ့သာမျှောပါ ပါစေ။ ငှက်ဖျားရောဂါမှလွဲ၍ မည်သူမျှအဖက်မလုပ်ခဲ့...

အခန်း ၄

“ လူတွေဟာ သေတ္တာနဲ့တူတယ်
အပြင်ပိုင်းကြည့်ပြီးဆုံးဖြတ်လို့မရ၊
အတွင်းစိတ်ကိုလည်းမမြင်ရ၊
ကျွန်တော်ဟာ သော့ပြင်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့
သူမဟာ ဘယ်လို သေတ္တာမျိုးလဲ...? ”

လတွေက နှစ်တွေပြောင်းသွားသည့်တိုင်အောင် သူမနှင့်ကျွန်တော်မရင်းနှီးခဲ့။ ကျွန်တော်ဟာ လူတွေကို အကဲခတ်လေ့ရှိတဲ့အကျင့်ကိုပြင်မရ။ သူမကို ငေးမောကာ နေ့တိုင်းအကဲခတ်နေမိသည်။ သူမနဲ့ သူ့ရဲ့အသိုင်းအဝန်းဟာ ကျွန်တော့်အတွက်သိပ်ကို အံ့ဝင်မှုမရှိ၊ ကျွန်တော့်လို ဘုရားနဲ့လန်မလောက်လေးမလောက်စားကိုလည်း သူတို့က စာဖွဲ့မည်မဟုတ် ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်းမကြိုးစားခဲ့။

သေတ္တာများဟာ ပုံစံအမျိုးမျိုးရှိကြပေမယ့် ထိုသေတ္တာဖွင့်စည်းပုံကိုသိလျှင် ထိုအရာကိုဖွင့်ရန်မှာ အင်မတန်လွယ်ကူလွန်းပါတယ်။ တစ်ချို့ရဲ့ ဘဝတွေဟာ ကြိုးချည်ထားတဲ့သေတ္တာလိုမျိုး စားလေးနဲ့ ၃၊ ၄ ချက် မှလိုက်ရင်ကို အလိုလိုပြေကျလာတတ်သည်။ ထိုသူတို့ဟာ သိပ်အယုံလွယ်သူတွေဖြစ်ကြသည်။ သူတို့အတွင်းမှာ မည်မျှတန်ဖိုးရှိသော စည်းစိမ်ဥစ္စာများရှိပါစေ အယုံလွယ်သောသူတို့မှာ အပျက်အဆီးသိပ်ခံရသည်။ တစ်ချို့ဟာ သော့ခလောက်ကောင်းကောင်းရှိကြလို့ အလွယ်တကူ ဖျက်ဆီး၍မရနိုင်၊ အချို့ဟာလည်း သိပ်ကိုရှုပ်ထွေးတဲ့ ပဟေဠိပုဒ်စာတစ်ပုဒ်ကိုဖြေနိုင်မှ ရသော သေတ္တာများလည်းရှိသည်။ ထိုအခြေအနေတွင် သူဟာ သော့ပြင်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

“ လူတွေဟာ သေတ္တာနဲ့တူတယ်
အပြင်ပိုင်းကြည့်ပြီးဆုံးဖြတ်လို့မရ၊
အတွင်းစိတ်ကိုလည်းမမြင်ရ၊
ကျွန်တော်ဟာ သော့ပြင်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့
သူမဟာ ဘယ်လို သေတ္တာမျိုးလဲ...? ”

သူမ အကြောင်းကို ပိုသိရလေသူ့အတွက်ပဟေဠိဟာပိုခက်လာလေဖြစ်သည်။ ကိုယ်မှလွဲ၍ အခြားသူ အကုန်မြင်နေရသော သူမမျက်ဝန်းကိုလည်း သူအံ့သြမိ။ သို့သော် ခွင့်လွှတ်တတ်ခြင်းကို သူကောင်းစွာ တတ်မြောက်ပြီးပါပြီ။

“ ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုတာ ပကတိပူလောင်ခြင်းပါပဲ
ဒါဟာ အေးချမ်းတယ်လို့ဖတ်ဖူးရင် ခင်ဗျားဟာ အလိမ်ခံရပါပြီ
ခွင့်လွှတ်တတ်တဲ့သူဟာ ဥယျာဉ်မှူးဖြစ်မယ်ဆိုရင်
သူမှာ အဆိပ်သင့်ပန်းနဲ့အသီးတို့သာ စားသုံးဖွယ်ရှိပါတယ် ”

ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာလည်း ဒီလိုနေရာမှာအသုံးပြုရန်ဖြစ်သည်လို့ သူယုံကြည်ထားသည်။
ပူလောင်ခြင်းဒဏ်ဟာ ဘယ်လောက်ဆိုးနိုင်မလဲ၊ ဒီတစ်လှိုင်းပြီး နောက်တစ်လှိုင်းလာပါ။ ငါ့ခါးစီး
ခံမယ် ငါ့အချစ်ဟာ ကမ္ဘာတည်သရွေ့မပျက်ဟေ့...

အခန်း ၅

“ အသက် ၂၀ ကျော်ရင် သင်ဟာမဖြစ်မနေပြောင်းလဲရပါတယ်
ဒီလောကကြီးထဲကို ကလေးတစ်ယောက်လို
အပြစ်ကင်းစင်စွာလျှောက်သွားဖို့ဆိုတာ...
လူတိုင်း? ဘယ်ဟုတ်မလဲ သူကတော့ပြောင်းလဲခဲ့
အဲ့လိုပဲ သူမရော...”

လူငယ်တစ်ယောက်ဟာ ရယ်မောပျော်ရွှင်ပြီး စိတ်အားထက်သန်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေကနေ အရာရာ သတိထားရင်း အမှားမခံတဲ့မျက်လုံးများဆီကို ပြောင်းလဲသွားတတ်တယ်။ ထိုမျက်ဝန်းများကို ယနေ့သူမမျက်ဝန်းမှာ သူမြင်ခဲ့ရပြီ။ သူမဆိုတဲ့ သေတ္တာကိုဖွင့်ဖို့ ပဟေဠိရဲ့အဖြေအစိတ်အပိုင်းကို သူရခဲ့ပြီ။

“ မိမိရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွင်း ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရာတွင်ဖြစ်စေ၊ ခေတ်ရဲ့အပြောင်းအလဲနှင့်ဖြစ်စေ၊ အတွေးအခေါ်အယူအဆများ ပြုပြင်ပြောင်းလဲနေသော အသွင်ဖြင့် ဖြစ်စေ..လိုက်လျောညီထွေဖြစ်အောင် မနေတတ်ဘဲ မိမိတစ်ဦးတည်း ဘေးထွက်နေသူများ၊ အံ့ဝင်ခွင်ကျမဖြစ်သူများ၊ အထိုက်အလျောက်မနေတတ်၍ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် သက်သာအောင် မနေတတ်ဘဲ ပင်ပန်းဆင်းရဲနေသူများရဲ့ စိတ်သဘောကို

MALADJUSTMENT လို့ခေါ်တယ်လို့ စာရေးဆရာ ဆစ်ဂမန်ဖရွိုက်ကရေးဖူးတယ် ”

ဘာကြောင့် အဲ့လိုအချိန်ဆိုတာရှိတာလဲ? သဘာဝတရားပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားဟာ မနက်ခင်းမှာထိုင်နေရင်း နေဝင်တာကို ကြည့်ချင်တယ်လို့ တောင့်တနေနိုင်တယ် နေကတော့ သူ့သဘောတိုင်း ညနေမှဝင်မှာ။ သူ့အချိန်နဲ့သူတော့ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ ကျုပ်တို့ကသာ အဆင်သင့်ဖြစ်ပါစေ။

အခန်း ၆

“ ငါ့ကို ငှက်ဖြစ်ခွင့်ပေးပါ။

လေပေါ်မှာခပ်ကြာကြာနေခွင့်ပြုပါ။

ကောင်းကင်ဟာ ငါ့စားကျက်ဖြစ်ပါတယ်။

ငါရှိသင့်တဲ့နေရာမှာ ငါ့ကိုထားပေးပါ။ ”

အရာအားလုံးအစမပြုခင် ဂုဏ်အလိုတွင် သူမကိုတွေ့ခဲ့ပါတယ်။ သိပ်ကို လှပတာကြောင့် သူ့ရဲ့ အူတွေ ဂွမ်းလှန်ကာ သည်းခြေအူပြတ် ရှုံးမတတ် သဘောကျခဲ့ရသည်။ သူမအကြောင်း သူသိသလောက် လက်ချိုးရေတွက်ရရင် လက်ဆယ်ချောင်းလုံးပင် ပြည့်အောင်ရေတွက်၍မရခဲ့။

“ကောင်မလေးရေ ငါဟာ၊ သွေးရိုးသားရိုးချစ်ကြောင်းပါ။ မင်းသိအောင်လည်းမပြချင်ခဲ့ပါ။”

သူ့ရဲ့ တစ်နေ့တာ ပျင်းရိဖွယ်ဖြစ်သန်းမှုထဲတွင် စိတ်လှုပ်ရှားတက်ကြွစေဖို့မှာ ပြုလုပ်ရန် စာရင်းတစ်ခုကို ပြုလုပ်ထားလေ့ရှိသည်။

ကော်ဖီသောက်ရန်

ကောင်းကင်ပြာကြီးနှင့်ရေပြင်ပြာကြီးကိုချစ်ရန်

သီချင်းများများနားထောင်ရန်

ထိုစာရင်းဟာ ယခင်က အလုပ်ဖြစ်ခဲ့သလောက် ယခုအချိန်မှာ ပျက်နေတဲ့ ပန်ကာကြီးတစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။ လေအေးအေးလေးလည်းမရနိုင်တဲ့အပြင် အသံတူဂျီဂျီထွက်နေတဲ့ ပန်ကာကိုဖွင့်ထားရသလို ဒီလိုလုပ်နေရင်းကို သူ့စိတ်ဟာ အလိုမကျဖြစ်လာတယ်။ အဲ့တာကြောင့် သူ့စာရင်းမှာ စာတစ်ကြောင်း ကိုပြင်ရေးခဲ့တယ်။

သူမကိုငေးရန်/တွေ့ရန်

ကောင်းကင်ကိုသင်တယ်လောက်ကြာကြာငေးကြည့်ဖူးလဲ? သူ့ဘေးနားမှာရှိတဲ့ တိမ်တွေဟာ အမြဲပြောင်းလဲနေခဲ့၊ နေ နှင့် လဟာလည်းအစဉ်နေရာလှနေကြစမြဲ၊ ကောင်းကင်ကြီးရဲ့အရောင်ဟာလည်း မကြာခဏပြောင်းလဲနေခဲ့သည်။ ဒီလောက်ဆို ကျွန်တော်တို့ဟာ အပေါ်ယံသာသိသော အပေါ်ယံလူများသာဖြစ်မည်။ ကျွန်တော်သည် ငှက်တစ်ကောင်ဖြစ်ချင်သည်။ ကောင်းကင်ကြီးနားမှာ ပျံဝဲနေချင်သည်။ တိမ်တွေရဲ့အလွန်ကိုသွားချင်သည်။ သူမနှင့်တွေ့ချင်သည်။

“ ငါ့ကို ငှက်ဖြစ်ခွင့်ပေးပါ။

လေပေါ်မှာခပ်ကြာကြာနေခွင့်ပြုပါ။

ကောင်းကင်ဟာ ငါ့စားကျက်ဖြစ်ပါတယ်။

ငါရှိသင့်တဲ့နေရာမှာ ငါ့ကိုထားပေးပါ။ ”

ကံကြမ္မာဟာ ကျုပ်ကိုမျက်နှာသာပေးသည်ထင်ပါရဲ့။ ထိုနေ့မှာ သူမကိုတွေ့ရသည်။ အနီးအနားတွင် အမျိုးသားတစ်ယောက်ပါပေမယ့် သူမဟာ သိပ်ကိုလွတ်လပ်လွန်းသော ကောင်းကင်ကြီးလို သူ့ရင်တွေကို အေးစေတာကြောင့် မောဟအပူတို့ပင် မတိုးခက်နိုင်ခဲ့။ သို့သော် တီးတိုးရေရွတ်နေမိခဲ့ ... (မောင်နှမ တွေဖြစ်ပါစေကွာ)

ထိုနေ့မှစ၍သူမကိုထပ်မတွေ့ရတော့ပါ။ သို့သော် သူသည်ကောင်းကင်ကြီးကို ကြည့်မြဲ ၊ သူမ အကြောင်းတွေးမြဲဖြစ်သည်။ သူမဘယ်မှာရှိလဲသိပါသည်၊ လုံခြုံပါသည်၊ ထို့ကြောင့် စိတ်မပူပန်ပါ။

အခန်း ၇

“ သင်ကိုယ်တိုင် မစွမ်းသာလျှင် ကြိုရာ ဘုရား တပါ။

တွေ့ကရာလူ ဆရာ ခေါ်ပါ။

ရှက်စရာဆိုတဲ့အရာဟာ နောင်တထက်ပို၍ မခါးသပ်နိုင်ပါ။

သူမအကြောင်းသိရရန်၊ သူမကိုနားလည်ရန်၊ သူမနှင့်နီးရန်

ကယ်နိုင်တဲ့သူမှန်သမျှ ဆရာတင်ပါသည်။

ကူပါ၊ ကယ်ပါ... ”

“သူမဟာ လူသားတစ်ယောက်မဟုတ်...” ဟု သူအမြဲထင်ခဲ့သည်။ သူမဟာ သာမန်လူတစ်ယောက်လို အသွင်ယူထားပြီး လူအများကြားတိုးဝင်နေထိုင်နေသော အရာတစ်ခုဖြစ်ရမည်။ သူမရဲ့ သရုပ်မှန်ဟာ တကယ်တမ်းဆိုတာဖြစ်နေမလဲ?

“သက္ကရာဇ်မှာ ၂၀၂၀ပြည့်နှစ်ဖြစ်သည်။ ထိုနှစ်ရဲ့ နှစ်အစကပင် သူ့ရဲ့ရင်ထဲမှာ မီးဖွားများပြန်လွင့်ကာ နှလုံးသားကိုလောင်မှုှိက်စေပြီး အချစ်ကို အပူတပြင်းလိုချင်တောင့်တနေခဲ့သည်။”

ထိုအချိန်များသည် သူ့ဘဝတစ်လျှောက်တွင် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်ဝန်းကို ဖမ်းယူဖို့ ကြိုးစားခဲ့ဖူးသောအချိန်များ၊ လူသိရှင်ကြား ရည်းစားစာရေးသောအချိန်များနှင့် လူတစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သော ရှားပါးအခိုက်အတန့်များဖြစ်သည်။ ဤသို့ကြောင့် သူမအကြောင်းကို ပိုမိုသိရန်လိုအပ်လာခဲ့သည်။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံ လန်ဒန်မြို့တွင်ရှိသော ဘိတ်ကာလမ်းထဲမှ အိမ်အမှတ် ၂၂၁(ခ) တွင်နေထိုင်သော

“ဘိလပ်သား မစ္စတာရှားလော့ခ် နှင့်
မြန်မာပြည်မှ စမ်းချင်ရာစမ်းကိုဘကြမ်းတွင်
မည်သည်ကသာ၍ပိုတော်ပါသလဲ။
ထိုနှစ်ယောက်လုံးကို ငှားလိုပါသည်။
သူမအကြောင်းသိအောင်စုံစမ်းပေးပါ။”

မစ္စတာရှားလော့ခ်ဟုမီးဆိုသူရဲ့ အမှုလိုက်ပုံဟာ ကျွန်တော့်ကိုစိတ်ဝင်စားစေခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ တရားခံကို ထိပ်တိုက်မေးရသည်ထက် အဝေးမှနေကာ သဲလွန်စများကို ရှာဖွေစုစည်းတတ်သည်။

“တရားခံတစ်ယောက်ကို တွဲတိုးမေး၍ရသောအဖြေကို အမှန် လို့သင်ယုံကြည်နိုင်ပါသလား?”

ဒါဆိုရင် ဒီနည်းကိုပဲသုံးပါ။ သူကတော့ အရာရာကိုသိပြီးမှသာ အဖြေကိုသိချင်သည်။ အဖြေကိုမသိခင် အရာအားလုံးသိထားလျှင် ရသောအဖြေဟာ သင့်ကိုအံ့အားသင့်စေခြင်းရှိမှာမဟုတ်တော့ပါ။ မစ္စတာဟု မီးဟာ တရားခံကို အဝေးမှစောင့်ကြည့်၍ စိတ်ကူးယဉ်နန်းတော်လို့ခေါ်တဲ့ သူ့ရဲ့အတွင်းစိတ်သိမှုကို သုံး လေ့ရှိသည်။ သူဟာ ရှားလော့ဟုမ်းကို လေးစားသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မညံ့သည်အရာကိုမဆို အရှိတိုင်းမြင်ချင်လျှင် တိကျသောအကာအဝေးတစ်ခု ကို ရှာတတ်ဖို့လိုပါတယ်။ ဝေးလွန်းလျှင်မမြင်ရတော့သလို ၊ နီးလွန်းလျှင်လည်း ဘာကိုမြင်နေရမှန်းမသိ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားဟောသော မဇ္ဈိမပဋိပဒါလမ်းစဉ်တိုင်းလုပ်ကြည့်လျှင်အကျိုးရှိတာမြင်ရ နိုင်ပါတယ်။

သူမရဲ့ဘေးက လူတွေသတိမထားမိလေသည့်တိုင်အောင် သူသည် သူမ၏အပြိုးများနောက်မှ ပဟေဠိကို အပူတပျင်းအဖြေရှာနေခဲ့သည်။

“ သင်ကိုယ်တိုင် မစွမ်းသာလျှင် ကြိုရာ ဘုရား တပါ။

တွေ့ကရာလူ ဆရာ ခေါ်ပါ။

ရှက်စရာဆိုတဲ့ အရာဟာ နောင်တထက်ပို၍ မခါးသပ်နိုင်ပါ။

သူမအကြောင်းသိရရန်၊ သူမကိုနားလည်ရန်၊ သူမနှင့်နီးရန်

ကယ်နိုင်တဲ့သူမှန်သမျှ ဆရာတင်ပါသည်။

ကူပါ၊ ကယ်ပါ... ”

သူ့မှာ ရွေးချယ်စရာများများစားစားမရှိခဲ့ပါ။ သူမအကြောင်းသိရန် အခြားသူများကို ဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင်ထုတ်ပြော၍ ငြိုးငယ်သောမျက်နှာဖြင့် အသနားခံကာ အကူအညီတောင်းရပါတော့မည်။ သူမ၏ အိမ်ဝန်းကျင်တွင် သူနှင့်သိကျွမ်းသော မိတ်ဆွေ ၃ယောက်မှာ ၅ယောက်ဝန်းကျင်ရှိပါသည်။

“ဖုန်းနံပါတ်များကိုအလောတကြီးရှာပါ။
တစ်နေရာတွင်ချိန်းပါ။
အားလုံးကိုတွေ့ချင်ပါသည်။
ရောက်အောင်လာခဲ့ပေးကြပါ။”

တစ်ချို့ဟာ သူမကိုမြင်ဖူး၊ ကြားဖူး သဘောကျဖူးသူများပင်ဖြစ်နေပါသည်။ ဒါကိုလည်းသူမစိတ်မကွက်နိုင်တော့ပါ။ သူဟာ စုံထောက်တစ်ယောက်လိုဝတ်ဆင်လာသည်။ ယနေ့သူဟာ စုံထောက်တစ်ယောက်အလုပ်ကိုလုပ်ပါမည်။ အားလုံးကိုစစ်မေးပါမည်။

“သူမတွင် အကိုရှိသည်၊ အမရှိသည်၊ အဘိုးအဘွားနှင့်နေသည်။”
လက်ထဲက ဘောပင်ကို ကိုင်မြှောက်ရင်း ပြောနေသူကို ရပ်တန့်စေခဲ့ပါသည်။

“သူမ မိဘတွေက နိုင်ငံခြားမှာလား?”
သူ့သူငယ်ချင်းက မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်ကာ မျက်စိကလေး ပေကလပ် ပေကလပ်လုပ်၍
“သူမအမေကို ရံဖန်ရံခါ မြင်မိသည်။ အဖေနှင့်ကွဲနေသည်၊ နောက်အိမ်ထောင်များလည်းရှိမယ်ထင်သည်။”
ပြောသမျှကိုလိုက်မှတ်နေတဲ့သူ့လက်များတွန့်သွားပုံက ဘောပင်ဟာ မှတ်စုစာအုပ်ကိုထိုးဖောက်မိသားဖြစ်နေသည်။ အတော်အတန်ကြာပြီးနောက်မှ ပြုံးဟန်ပြုကာ

“သူမဟာ ဖတစိုးလေးပေါ့၊ ဟုတ်ပါပြီဆက်ပါဦး”
သူတို့အတော်ကြာ ခေါင်းကုတ်ပြီးမှ မသိတော့ဘူးဟု အသံများထွက်လာကြသည်။ အားလုံးကိုမုန့်ကျွေးကာ နှုတ်ဆက်ကျောခိုင်းပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်အပြန်လမ်းတွင် မွန်းကြပ်လာတဲ့ရင်ဘက်ထဲက အခိုင်အခံများကို သက်ပြင်းချကာ ဖြေလျှော့ရင်း သက်ပြင်းရှည်တစ်ခုကိုချရင်း နှုတ်မှရေရွတ်မိသည်။

“အော်၊ သူမဟာ သင်းကွဲငှက်ကလေးပဲ”

အခန်း ၈

“ အချစ်ဟာ ပူလောင်တယ်ဆိုရင်
ဒါဟာ ကျုပ်တို့ဘာသာဖန်တီးယူထားတာဖြစ်မည်
သင်သာချစ်တတ်လျှင်ပူလောင်မည်မထင်
အသက်ရှူရတာ သိပ်မွန်းကြပ်သည်
ဒီလိုမှန်းသိလျှင် ငယ်ငယ်က
အသက်ရှူနည်းကိုသေချာလေ့လာခဲ့ချင်သည်။ ”

ထိုမှပြန်ရောက်ပြီးကတည်းက သူ့စိတ်တွေဝေးမှိုင်နေပုံက ထိပေါက်ကာ ထိလက်မှတ်ပျောက်ထားသလို၊ မရှိသောချစ်သူမှထားသွားခံရ၍ အသည်းကွဲနေသလို။ ဒီလိုနဲ့ အခန်းထဲအောင်းကာလှဲနေရင်း နေ့မှ ညထိရောက်ခဲ့သည်။ ဘာမှမလုပ် ဘာမှမစားနှင့် သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ နွယ်ခွာညိုကို သတိရနေမိသည်။ သူ ဖတ်ဖူးသောဝတ္ထုတစ်ခုအတွင်းမှာ နွယ်ခွာညိုဟာ ဖတ်စဉ်လေးဖြစ်ရှာသည်။ ခွာညိုအကြောင်းတွေ့လိုက်၊ သူမကိုသတိရလိုက်... အော် သူအဆင်မှပြေခဲ့ရဲ့လား။ ထိုအပြုံးတွေဟာ အစစ်ရောဟုတ်ခဲ့ရဲ့လား။ ခွာညိုလိုများ ဖြစ်ဖူးခဲ့မလား...

“တစ်နေ့ ခွာညိုတို့အတန်းပိုင်ဆရာမဟာ ကျောင်းသား၊ သူများကို မိဘတို့ရဲ့ အလုပ်အကိုင်ကိုမှတ်လာခိုင်းလိုက်သည်။ အတန်းထဲရောက်သောအခါ...

ကဲ... သားတို့ သမီးတို့ ဆရာမ မနေ့က ကလေးတို့ကို မိဘတွေရဲ့ အလုပ်အကိုင်ကိုမှတ်လာခိုင်းလိုက်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မှာလိုက်ပါတယ်... ဆရာမ”

ကလေးများက အသံကိုအရှည်လေးလေးတွဲတွဲ ဆွဲပြီးဖြေလိုက်ပုံလေးကချစ်ဖို့ကောင်းပြီး အနုပညာဆန်လှပါသည်။ သို့သော်... ထောင့်စွန်းရံတွင် ထိုင်နေသည့် နွယ်ခွာညိုဆိုသူ ကျောင်းသူလေးကတော့ ပြန်မဖြေဘဲ ခေါင်းငုံ့နေသည်ကိုသတိထားမိသောကြောင့် ဆရာမရင်ထဲတွင် ထင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

ဆရာမက...

“ကဲ... ကဲ၊ ဒါဆို ဖိုးသားက ခပြီး မေးကြည့်ရအောင်... ဖိုးသား၊ မင်းအဖေက ဘာအလုပ်လုပ်လဲကွယ်”

“သားဖေဖေက ဆရာဝန်ကြီးပါဆရာမ”

ကလေးငယ်ကလေးက လက်ပိုက်ပြီး မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ရင်း သွက်လက်စွာ ပြန်ဖြေသည်။

ဆရာမက အသာခေါင်းဆတ်ကာ ထိုင်ရန် အချက်ပြလိုက်ပြီး နောက်တစ်ယောက်ကို ဆက်မေးသည်။

“ဟောဒီ... သားလေးရဲ့အဖေကရောဘာအလုပ်လုပ်လဲကွယ့်”

“သားဖေဖေက အင်ဂျင်နီယာကြီးပါ”

ထိုသို့ဖြင့်တစ်ယောက်တစ်မျိုး "ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ပါ၊ အဆိုတော်ပါ၊ ဝန်ထမ်းပါ၊ လက်သမားပါ " အမျိုးမျိုး
သောအဖြေတို့ကိုတက်ကြွစွာဖြေနေရင်း အလှည့်မရောက်သေးသူများကလည်း တက်ကြွပျော်ရွှင်စွာစော
င့်စိုင်းနေပါသည်။

သို့သော်... နွယ်ခွာညိုကတော့ ဆရာမကိုလည်းမကြည့် အတန်းထဲကသူများတွေကိုလည်းမကြည့်
ပဲ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ပြင်ပလောကကြီးကိုငေးမောနေရင်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေလေ
သည်။

ဆရာမက...

“ကဲ... ဟိုထောင့်က သမီးလေး ခွာညို၊ နွယ်ခွာညိုရေ... ထပါဦးကွယ်၊ သမီးဖေဖေကရောဘာ
အလုပ်လုပ်သလဲ”

နွယ်ခွာညိုက လက်ပိုက်ပြီး အေးအေးလူလူမတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

“သမီးဖေဖေက ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်ပါ”

ဆရာမ အံ့သြသွားသည်။ အတန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောကြသည်။ ဆရာမက
ကြောင်ငေးကြည့်နေသည်။ နွယ်ခွာညိုက ခပ်တည်တည်နှင့်ပင် လက်ပိုက်ထားလျက်က တစ်ချက်မှ
မျက်နှာမပျက်ဘဲ ထပ်ပြောသည်။

“သမီးဖေဖေက ဆရာဝန်ကြီးပါ။”

“ဟေး... မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ဆရာမ... သူညာနေတာ”

နွယ်ခွာညိုက လုံးဝတို့ဆိုင်းတွန့်ဆုတ်ခြင်းမရှိဘဲ နောက်တစ်ခွန်းထပ်ပြောသည်။

“သမီး ဖေဖေက ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ပါ”

“ဟား... ဟား... အလကား၊ ဟုတ်လည်း မဟုတ်ဘူးဟေ့”

ဆရာမက ကလေးများကို ဝင်ဟန့်သည်။

“ဟေ့... သားတို့သမီးတို့ အဲသည်လို မနောက်ပြောင်ရဘူးလေ”

ဆရာမက မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်ဖြစ်နေသည့်တိုင် နွယ်ခွာညိုကတော့ ခပ်တည်တည်နှင့်ပင် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ပြီး တစ်ခွန်းခြင်း ဆက်တိုက်ပြောချလိုက်သည်။

“သမီးအဖေက အဆိုတော်ပါ၊ သမီးအဖေက ကျောင်းဆရာပါ၊ သမီးအဖေက ပန်းချီဆရာပါ၊ သမီးအဖေက...”

တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသော စာသင်ခန်းထဲတွင် အဖော်ကွဲသော တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် နာကျင်စွာ ညည်းညူနေသည့်အသံမျိုးဖြင့် တတွတ်တွတ် ခွတ်ဆိုနေသည့် ကလေးမလေးတစ်ယောက်၊ မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်များ ဝဲနေလေသည်။”

သူမဟာ နွယ်ခွာညိုဖြစ်ခဲ့လျှင်သူမိတ်ချနိုင်သည်။ ခွာညိုဟာ စိတ်ခွန်အားအင်မတန်ပြင်းထန်သော အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။ သို့သော် သူမဟာ ဒါတွေကို အဘယ်သို့ဖြတ်သန်းခဲ့သနည်း၊ လုံလောက်တဲ့ စိတ် ခွန်အားတို့ရှိခဲ့ပါရဲ့လား။ တစ်မိမိမ့်တွေးရင် သူ့အသည်းတို့ ကြေကွဲလာသည်။ သူမအတွက် ငါဟာ ပန်း ပျိုးသူသာဖြစ်ချင်သည်။ သူမအတွက် ကောင်းသောလက်တစ်စုံဖြစ်ရမည်။

အခန်း ၉

“ဟော့ဒီမှာ... အမှန်ပြောသည့်ဆေး
အချိုရည် (သို့) ရေနဲ့ ရောသောက်ပါ။
အနည်းဆုံး ၅၅၀ ကီလိုဂရမ်ပါ။
ထိုင်မနေပါနဲ့ ထနေပါ။ ခုန်နေလျှင်ပိုကောင်းပါသည်။
ဘာများလဲလို့... ဝီစကီပါဗျာ ”

ကျွန်တော်တို့ လူတွေဟာ အသစ်တစ်ခုကို သိမြင်ခံစားပြီး နားလည်သွားလျှင် နဂိုမူလအတိုင်း တယ်တော့မှပြန်မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ဒီအသိနဲ့ခံစားချက်ကိုမေ့ဖျောက်ပစ်ဖို့ဆိုတာမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ထို့ကြောင့် သူမကိုကြည့်သော သူ့အကြည့်များဟာလည်းပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။ ပို၍နူးညံ့လာသော၊ ပို၍မြတ်နိုးလာသော၊... အစရှိသဖြင့်။

အနောက်တိုင်းရုပ်ရှင်များ အထူးသဖြင့် အချစ်ဇာတ်ကားများဟာ အတော့်ကိုစိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းပါသည်။ လူနှစ်ယောက်ဟာ ဒီနေ့တွေ့ ဒီနေ့စကားပြောကာ ရင်းနှီးသွားတတ်ကြသည်။ စာအုပ်များထဲတွင်မူ လူတစ်ယောက်သည် တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုစစ်မှန်စွာချစ်မိလျှင် ထိုသူ့အနားကိုကပ်ရန် အမတန်စိုးထိပ်ရသလို ကမ္ဘာလောကကြီးဟာလည်း ပို၍လည်ကာ ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိဖြစ်တတ်သည်ဟုဆိုသည်။ သူဟာ အချစ်ကို ကိုယ့်တွေ့ကြုံဖူးသူတစ်ယောက်ပါ။ အချစ်ဟာ ထိုရိုမန်တစ်ဇာတ်ကားများနှင့် လျားလျားမှမအပ်စပ်ပါ။

ဒီနှစ်မှာ သူမကိုဖွင့်ပြောကြည့်မည်ဟု အာချောင်ထားမိတာကြောင့် သူ့သူငယ်ချင်းများဟာ သူ့ကို တစ်မူပိုထူး၍ မြှောက်ပင့်ပေးကြပြီး ပို၍ကူညီနေကြသည်။ တစ်ခုသောနေ့တွင် ကျောင်းသင်္ကြန်တွင် သူမလာသည်ဟု သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်မှ အပြေးလာပြော၍ သူပြေး၍သွားကြည့်ခဲ့သည်။ အကာအဝေးနေရာမှန်သည်ထင်သည်။ နေရောင်တစ်စက်တစ်ပြောက်ဟာ သူမပေါ်တွင် ထွန်းလင်းထားပြီး ရေစက်လေးများက သူမရဲ့လည်တိုင်တွင်တွဲလှဲခိုနေကြသည်။ ရေစိုနေသော ဆံနွယ်များကို ခြေလေးမြှောက်ပြီးအယိမ်း သူကမ္ဘာတစ်ခြမ်းဟာ တိမ်းစောင်းကာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ နောက်ကိုလဲတော့မတတ်၊ အော် အချစ်ရဲ့ တွန်းအားဆိုတာမျိုးလား။

တိတ်တဆိတ်ပြန်လှည့်ထွက်ကာ ပလပ်ဖောင်းတစ်ခုပေါ်မှထိုင်ကာကြည့်နေသောသူ့အား ဘေးက သူငယ်ချင်းက အားမလိုအားမရဖြစ်သည်နှင့်

“မင်းနေဦး ငါမင်းအတွက်ဆေးသွားဝယ်ပေးမယ်၊ အမှန်ပြောသည့်ဆေးငါသိသည်”

ဘာမှမတုန်ပြန်လိုက်သည့်တိုင်အောင် သူဘာယူလာမလဲဆိုတာကို စိတ်ဝင်စားမိသည်။ သူကတော့
နေမဲ့တိုင်း ထိုအကာအဝေးမှသူမကိုငေးကြည့်ရင်း ငေးကြည့်မဲ့...
ငါသာ အနားကိုတိုးမသွားရင် သူမကို ဘယ်လိုမှ ဒဏ်ရာရအောင်လုပ်မိနိုင်ချေမရှိ၊ ငါ့ကြောင့်သူမကို မ
ထိခိုက်၊ မပွန်းပွဲစေလို။ သူမလိုရင် အဆင်သင့်ရှိနေရန် ခုလိုသာ အကာအဝေးတစ်ခုမှကြည့်နေမည်။

“ဟော့ဒီမှာ... အမှန်ပြောသည့်ဆေး
အချိုရည် (သို့) ရေနဲ့ ရောသောက်ပါ။
အနည်းဆုံး ၅၅၀ ကီလိုဂရမ်ပါ။
ထိုင်မနေပါနဲ့ ထနေပါ။ ခုန်နေလျှင်ပိုကောင်းပါသည်။
ဘာများလဲလို့ ဝီစကီပါဗျာ ”

သူငြင်းလိုက်ပါတယ်။ ဝီစကီလည်းမသောက်လိုပါ။ အမှန်ကိုလည်းမပြောချင်ပါ။ အချစ်ဆိုတာ
ချစ်တတ်ရင် မပူလောင်ပါ။ သူမတွက်ပြောတာပါ သူ့ရင်ထဲမှာတော့ ဟိမဝန္တာတောကြီးမီးလောင်နေဘိ
သဖွယ်...

အခန်း ၁၀

“ လေယူရာယိမ်း၍ လွဲနေသည်မဟုတ်
သိပ်လှတဲ့ဆံနွယ်တွေကို ဝဲနေအောင်
အားနှင့် မာန်နှင့် ကပြနေခြင်းသာဖြစ်ပါသည်
ပန်းတို့သည် ကမ္ဘာကြီးလှပနေရန် ကြိုးစားနေပါသည်
ကျေးဇူးပြု၍ မဖျက်စီးကြပါလျှင်... ”

လောကကြီးဟာ အရောင်အသွေးစုံလင်တဲ့ ပန်းများဖြင့်လှပနေသော ဥယျာဉ်ပန်းခြံတစ်ခု ဖြစ်သည်။ သူမဟာ သူမတူအောင်လှပနေသော နတ်ပန်းတစ်ပွင့်၊ ပင်စည်ဟာ သေးသွယ်၍ အဆူးလည်း မရှိ၊ လှပ၍ စိမ်းစိုနေသော ပင်စည်၊ ဖျော့ရော့ပေါ့ပျောင်းလှသော အကိုင်းအခက်များနှင့် လောကကြီးကို အန်တုကာ ကနေသဖွယ်။ သူမ၏ဝန်းကျင်တွင် အခြားသောပန်းမျိုးစိတ်များစွာ ပွင့်လန်းနေသည်။ လှ သောပန်းများ၊ ကျက်သရေရှိသောပန်းများ အစရှိသဖြင့်... သူမဟာတော့ သူမတူသော နတ်ပန်းတစ်ပွင့် ဖြစ်သည်။

“ ပန်းဆိုတာ ပန်ဖို့အတွက်ပေါက်လာခြင်းမဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ခူးယူခြင်း၊ လက်ဖြင့်စိတ်ခြင်း၊ ကိုင်ခြင်းမပြုပါနှင့် ”

ပန်းခြံအဝင်ဝမှာ ဆိုင်းဘုတ်သည် သိပ်ကို ဘဝင်မကျဖို့ကောင်းလှသလို၊ ရန်လိုသယောင်လည်း အဓိပ္ပါယ်ပေါက်နေသည်။ သို့တိုင်အောင် ပန်းများသည် စင်စစ် ပန်ရန်ပွင့်လန်းနေခြင်းမဟုတ်၊ ထိုအလှ များသည် လောကကြီးတစ်ခုလုံးလှနေရန် တာဝန်ယူထားရခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုပန်းပွင့်များသည် အင်မတန်မှကြီးလေးသော တာဝန်များနှင့်ဖြစ်သည်။

“ လေယူရာယိမ်း၍ လွဲနေသည်မဟုတ်
သိပ်လှတဲ့ဆံနွယ်တွေကို ဝဲနေအောင်
အားနှင့် မာန်နှင့် ကပြနေခြင်းသာဖြစ်ပါသည်
ပန်းတို့သည် ကမ္ဘာကြီးလှပနေရန် ကြိုးစားနေပါသည်
ကျေးဇူးပြု၍ မဖျက်စီးကြပါလှင့်... ”

“ပန်းအမျိုးအစားပေါင်းစုံရှိပါသည်။ ပန်းများရောင်းပါသည်။ ပြန်လည်စိုက်ပျိုးမည့်သူများကို သာရောင်းပါမည်။ ပန်မည့်သူများအား မရောင်းပါ။ ကျေးဇူးပြု၍ ဆိုင်ရှေ့မှဆိုင်းဘုတ်ကိုဖတ်ပြီးမှဝင် ပါ။ လက်ဆော့၍ ပန်းများကို လက်ဖြင့်မကိုင်ပါနှင့်”

နှင်းဆီပန်း၊ စံပယ်ပန်း၊ သစ်ခွပန်း၊ သင်္ဃင်ပန်း၊ သစ္စာပန်း၊ ပိတောက်ပန်း၊ ချယ်ရီပန်း၊ စိန်ပန်း၊ သောကပန်း၊ ခွာညိုပန်း၊ ဒေစီပန်း၊ စကားဝါ၊စကားဖြူ ပန်းများ၊ ဂမုန်း၊ သပြေ၊ ခွက်လှ၊ ငှက်၊ စသဖြင့် ပန်းအမျိုးစုံရောင်းပါတယ်။ အမည်တပ်မရတဲ့ ထိုပန်းများအလယ်က ပန်းတစ်ပွင့်ကိုတော့ ရောင်းရန် မဟုတ်ပါ။ ခြံခတ်ထားပါသည်။ ကျော်မဝင်ပါနှင့်။

ပန်းခြံထဲတွင် ပန်းအလှများစွာရှိသည့်တိုင် ဥယျာဉ်မှူးဟာ ထိုနတ်ပန်းပွင့်ကိုသာ နေ့တိုင်းငေးမော နေမိသည်။ သူ့မှာ ထိုနတ်ပန်းတစ်ပွင့် ထူးဆန်းစွာရှိနေခြင်းကိုလည်း အများသူငါကို လိုက်လံကြွားဝါ ပါသည်။ ပန်းတို့၏အလှသည် ဤကမ္ဘာကိုအလှဆင်ရန်ဖြစ်သည်။ လူတိုင်းထိုအလှကိုခံစားခွင့်ရှိသည်။ လာပါ ဝင်ပါ ကြည့်လှည့်ပါ။ သိပ်လှတဲ့ဒီပန်းလေးကို။ ကျေးဇူးပြု၍ ၅ပေအကွာမှာနေပေးပါ။ အနာတရမ ဖြစ်ပါစေနဲ့။

“ဥယျာဉ်မှူးဟာ ထိုနတ်ပန်းလေးကို
တစ်ရက်မပျက်ငေးကြည့်နေခဲ့ပေမယ့်
တစ်စက်မှ မထိရက်ခဲ့”